

Ellinger: Det er kun en kort Bemærkning, jeg ønsker at gøre. Vi er alle paa det rene med, at Tusinder og atter Tusinder af Hjem her i Landet, og for Resten vel i alle Lande, opretholdes ved Hustruens Evne til at styre økonomisk. Men det, at hun styrer økonomisk i Huset, er jo en helt anden Ting end at skulle give sig af med Pengeanbringelser. Jeg vil blot minde det ærede Medlem, som talte imod mig paa dette Punkt, om, hvorledes man, f. Eks. naar Sagførere gaar i Stykker, ser, at Damer i Massevis, klare over, at de ikke forstaar sig paa at administrere Penge, at anbringe Penge, overgiver Bestyrelsen af den Slags Ting fuldstændig i en Sagførers Hænder, og at det saa, naar Sagføreren viser sig at være uhæderlig, gaar dem saa fortvivlet slet, som det gør. Der kan selvfølgelig ogsaa være Mænd, som administrerer Penge daarligt, det bestrider ingen, men det er nu en Gang saaledes, at Mændene i Almindelighed ifølge deres Stilling er tvunget til at beskæftige sig med den Slags Sager, som jo ligger de allerfleste, om ikke alle, Damer fjernet. Og naar Forholdet er dette, forekommer det mig at være heidigt, at man beskytter Kvinden. Ved denne Bestemmelse beskytter man hende mod, naar hendes Mand er død, en ten at komme i Kløerne paa Slægtinge, som maaske tror, de er klogere end alle andre Mænd, og som maaske, fordi de ved at spekulere eller paa anden Maade har tjent nogle Penge, mener, at de forstaar sig paa det, eller mod i Uforstand at gaa andre Veje, som fører bort fra Mandens Ønske om ved en Tilsynsværge at beskytte hende mod saadanne Paavirkninger.

Oiga Knudsen: Jeg vil indrømme at det er ikke saa faa Tilfælde, hvor man, særlig naar der indtræffer Sagførerfallitter, har set, at det er gaaet galt for Kvinder. Men det har vel i de fleste Tilfælde særlig drejet sig om ældre eller gamle ugifte Kvinder, og de hører jo til en Generation, som i Virkeligheden ikke har lært at disponere. Det hører slet ikke hjemme i vor Tid, hvor hele Lovgivningen, hele Livsudviklingen fører med sig, at Kvinderne har Mulighed for at skaffe sig disse Betingelser og i mange, mange Tilfælde ogsaa har dem. Jeg vil tillade mig at sige, at den lovbeskikkede Formynder, som der f. Eks. var i gamle Dage, i Virkeligheden meget, meget ofte viste sig at være en daarlig Tillidsmand, som satte den Formue, han skulde bestyre for Enken, til ved daarlige Dispositioner, og det ofte paa en meget utilta-

lende Maade. Hvad Mændene angaar, da maa man, som sagt, sige, de i Virkeligheden ogsaa tidt disponerer meget daarligt, men de har nu en Gang en vis Ret til at disponere daarligt, man tager sig det ikke saa nær, hvorimod den enkelte Kvinde, der disponerer mindre godt, bliver trukket frem som Regelen i Stedet for at være Undtagelsen. Hvor ofte ser man f. Eks. ikke, at en Mand, der skal leve af Renterne af en Formue, for at faa noget mere ud af denne Formue sætter den paa eet Sted, og gaar det saa galt med denne Institution, saa taber han hele sin Formue. Der er Kvinden mere forsigtig, hun disponerer i hvert Fald i mange Tilfælde — det har jeg selv erfaret — saaledes, at hun ikke sætter mere eet Sted, end hun har Raad til at tabe, og saa anbringer hun det øvrige forskellige andre Steder. Jeg vil tro, at Evnen til at disponere over Penge i alle Tilfælde er noget individuelt, men saaledes som Lovgivningsarbejdet har udviklet sig paa Ægteskabets Omraade, vil jeg alligevel kalde det her foreslaaede et Tilbageskridt, da Udviklingen indenfor hele Lovgivningen i øvrigt fører med sig, at Kvinden skal og bør have den samme Ret som Manden i dette Tilfælde.

Justitsministeren (Steincke): Jeg har ventet lidt med at bede om Ordet, idet jeg havde haabet, at den stærke Diskussion om § 2 skulde have bragt Deltagerne til Enighed. Det er imidlertid ikke helt opnaaet, og derfor maa jeg, efter først at have takket samtlige Ordførere for den velvillige Behandling, Lovforslaget er blevet gjort til Genstand for, selv have Lov til at gøre et Par Bemærkninger om § 2.

Det forekommer mig, at hvis man vælger det Udgangspunkt, som det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) valgte — et Udgangspunkt, som i og for sig er meget berettiget —, kan man have et af to Sæt Regler. Man kan enten have den Regel, som det ærede Medlem, saa vidt jeg erindrer, gjorde sig til Talsmand for, at den ene Ægtefælle, hvis han skønnede, at den anden Ægtefælle ikke var egnet til at beholde Boet uskiftet, ved et Testamente kunde bøde den anden Ægtefælle Adgang til at sidde i uskiftet Bo. Det er det ene Synspunkt. Overfor dette siger Kommissionen med Rette, forekommer det mig, at naar man giver den ene Ægtefælle en saa vidtgaaende Adgang til at forhindre den anden i at sidde i uskiftet Bo, skønt der objektivt ikke angives nogen Grund dertil, er man udsat for en hel Række af Chikanerier. Det modsatte Standpunkt er, at ingen af Ægte-